

De Semois en zijbeken

Praktische gegevens

- ▶ LENGTE: 14 km
- ▶ TOPOGRAFISCHE KAARTEN NGI: 63 (1:50.000) of 63/7-8 (1:25.000)
- ▶ VERTREKpunt: Aan de kerk van Orchimont

De Semoisvallei van Bouillon tot bij de Franse grens is een landschappelijke en toeristische topper met degelijke wandelinfrastructuur. In de vallei van de koningin der Belgische rivieren is het gezellig vertoeven in verschillende dorpjes zoals Alle, Vresse, Membre, Bohan. In de eerste helft van de 20ste eeuw bracht de tabaksteelt, die zich uitstekend leende tot verbouwing op de schrale gronden, welvaart in de vallei. De veelvuldige nevels in de vallei gaven de tabak bij het drogen in open lucht een onvergelijkbaar aroma. De tabak van de Semois, dikwijls ter plaatse versneden en verpakt, werd over de hele wereld geëxporteerd. Iedereen 'deed in tabak' en smokkelaars van de rookwaar waren in deze grensstreek zeer actief. In verschillende plaatselijke cafés getuigen oude foto's nog van dit welvarend verleden. Na de tweede wereldoorlog raakte de tabaksteelt in verval door de inhaligheid van de belastingen, het overschakelen van pijp op sigaret, de concurrentie van buitenlandse soorten en de dumpingprijzen opgedrongen door machtige industriële groepen. Tegenwoordig heeft de tabak nog slechts een symbolisch bestaan, geduldig verdedigd door een laatste groep planters en fabrikanten. De plaatselijke productie is onvoldoende om nog aan de vraag van pijprokers te voldoen. Getuigen van de welvarende periode van vroeger zijn de talrijke droogschuren met hun roestbruine daken, die in september hun magische geur verspreiden. In de bocht van Quelhan kan je nog tabak zien drogen in een van de schuren, maar de meeste staan hopeloos leeg in met vakantiehuisjes en drukke campings bezaaide velden.

De hier voorgestelde wandeling vertrekt noordelijk van de Semois in Orchimont, een dorp dat in de middeleeuwen een omwalling en een versterkt kasteel had en stadsrechten bezat. De bossen in de omgeving boden schuilplaats aan talrijke verzetsstrijders tijdens de tweede wereldoorlog. We volgen eerst enkele kilometers lang de vallei van de ruisseau de Nafraiture. Langs glooiende velden en door bossen steken we door naar de vallei van de ruisseau de Sautou die na overvloedige regen de allures van een wilde bergstroom aanneemt. We volgen even de Semois om dan na een zware klim van meer dan 200 meter het beroemde uitzichtpunt van de Jambon de la Semois te bereiken, genoemd naar de vorm van de Semoismeander aan de voet ervan. Door bossen keren we terug naar Orchimont.

Het grootste deel van de tijd volg je op deze wandeling bewegwijzerde wandelpaden. Dat wil echter niet zeggen dat de paden niet zeer steil kunnen zijn: op de afdaling langs de ruisseau de Sautou is het toch wel opletten en het pad dat naar de Jambon de la Semois klimt zal je niet gezwind oplopen. Dat laatste pad is trouwens in verregaande staat van verval en je zal goed moeten uitkijken naar oude wandelpijltjes om het te kunnen volgen. Om de doorsteek naar het weideplateau van Conrad te maken moet je afdalen door gekapt bos waar volgens alle topografische kaarten een pad zou moeten zijn, maar waar op het terrein geen spoor te herkennen is. Ongetwijfeld zal je hier even moeten zoeken naar de juiste weg.

Beschrijving

We starten de wandeling aan de kerk van Orchimont. Met de rug naar de ingang van de kerk daal je even af naar rechts maar zeer snel neem je de grasweg rechtsaf. Dat passeert langs een speeltuin en enkele oude tabaksschuren, versmalt en loopt tussen een links en weiland rechts. Wanneer het pad het bos inloopt, splitst het zich onmiddellijk: neem de dalende linkertak. Deze komt beneden uit aan in de buurt van twee bruggen. Steek de ruisseau de Nafraiture over langs de meest rechtse van de twee bruggen en volg de beek stroomopwaarts. Je passeert een zijbeek links. Even verder, bij de samenvloeiing van de ruisseau de Nafraiture en de ruisseau d'Orchimont, splitst zich een pad af dat de beek oversteekt en klimt naar het dorp Nafraiture: dat pad neem je niet maar je blijft links van de beek lopen. De weg verwijderd zich even van de beek. Na een zijweg links daalt de weg naar de beek, je steekt de beek over via een bruggetje. Je volgt de vallei verder en je steekt de beek nog verschillende keren over. Een zijpad rechts neem je niet, je blijft de beek volgen. Uiteindelijk draait de weg naar links in zijvallei van de ruisseau de Nafraiture. Na de oversteek van het zijbeekje draai je scherp mee naar links en je stijgt.

Voor de volgende splitsing dient zeer goed opgelet: waar het stijgende pad een haakse bocht naar rechts (noordwaarts) maakt en zich met de rug naar de beekvallei keert, moet je honderd wandelpassen terugkeren en dan 'à travers tout' steil naar de beek afdalen, richting zuid. Het pad dat op de topografische kaarten aangeduid staat is hier helemaal verdwenen. Je maakt het best de afdaling op de scheiding van het naald- en loofbos. Toegegeven, de afdaling is in het begin nogal steil en allesbehalve comfortabel. Beneden kom je bij een beekje en overblijfselen van een heel oud muurtje. In deze omgeving komen geen mensen, dieren des te meer. Je steekt het beekje over. Aan de overkant moet je enkele meters naar rechts door de wildernis. Langs de rand van een bos met hoge sparren loop je weg van de beek, nog steeds in zuidelijke richting. Stilaan tekent zich een oud pad af en bij het einde van het sparrenbos kom je zelfs op een echte bosweg. Linksaf. Bij een modderbad en schuurbomen van everzwijnen ga je rechtdoor. Je stijgt naar een groot kruispunt waar je een bewegwijzerde bosweg dwarst. Je gaat rechtdoor in een brede rechtlijnige laan door het bos. Op het einde draai je mee naar rechts tot op een asfaltweg.

Even ga je naar links over de asfaltweg maar zeer snel kan je de weg verlaten en rechtsaf een veldweg nemen. Na een strookje bos eindigt de weg bij een weideingang. Sla hier linksaf en loop over de akkerrand langs de afsluiting van drie opeenvolgende weiden aan je rechterhand. Bij het einde van de akker vervolg je over een graspad tussen weiden. Het pad kan soms nogal overgroeid zijn maar het brengt je wel naar een klein asfaltwegje. Steek het asfaltwegje over en aan de

overkant vervolg je over een graspad dat de rand van een akker volgt. Het pad komt bovenaan uit op een brede weg net voor het bos: deze brede weg neem je even rechtsaf maar zeer snel verlaat je hem en je gaat links het bos binnen langs een mooie bosweg.

Je blijft de bosweg volgen en je let niet op zijwegen. Stilaan tekent zich rechts de vallei van de ruisseau de Sautou af: daar moet je heen. Na 600 meter draait de bosweg naar links en brengt je bij de plaats Al Houline (320 m). Hier sla je scherp rechtsaf in een smal pad en wat verder neem je een zijpad links dat de vallei van de ruisseau de Sautou induikt. Je daalt bij momenten zeer steil en je komt dicht bij de beek uit. Deze volg je helemaal naar beneden, tot aan de monding in de Semois. Probeer de nogal spectaculaire beek zo dicht mogelijk te volgen: zo kan je de mooie watervalletjes beter zien.

Aan de Semois neem je het pad links. Het volgt even het water maar loopt zeer snel door een grote, kortgekapt plek met lage begroeiing. Als je door de open plek loopt, zie je recht voor jou maar helemaal boven de valleiwand, de rotsen van het uitzichtpunt Jambon de la Semois waar de wandeling heengaat. Je steekt op het einde van de open plek een beekje over en het pad volgt verder de vallei van de Semois, op een afstand van de rivier en erboven. Even voorbij een rots in de valleiwand waar het pad langs gaat, moet een smal en oud pad vinden dat de berg oploopt. Je moet goed uitkijken naar dit pad want het is heel moeilijk te vinden. Een wegwijzertje 'Belvédère Le Jambon' toonde in mei 2007 wel het vertrek van het pad aan. Het pad loopt steil zigzaggend de heuvel op en is soms moeilijk te volgen. Kijk dus goed uit de oude, verbleekte wandelpijltjes van wandeling 55. Na de grootste stijging loopt het pad hoog boven de valleiwand verder in zuidoostelijke richting. Het brengt je uiteindelijk bij het uitzichtpunt 'Le Jambon de la Semois'. Na genoten te hebben van het uitzicht loop je naar een asfaltweg.

Volg de weg even naar rechts maar neem verlaat hem vlug op de plaats waar links twee graswegen de laagbegroeiing inlopen: neem het eerste en smalste pad dat loodrecht op de asfaltweg vertrekt. Op een T-kruispunt met een andere grasweg kies je rechts. Let niet op een spoor dat rechts de begroeiing inloopt en waar de andere grasweg die van de asfaltweg kwam het pad van rechts vervoegt draai je links met de weg mee. De weg loopt over een beekje en maakt een grote bocht naar rechts. Je loopt nu langs een plek met laagbegroeiing links. Je moet op een brede weg geraken die aan de andere kant van deze plek loopt. Officieel moet je nog een eind rechtdoor lopen tot je op de weg komt en dan links over de brede bosweg. Je kan misschien ook doorsteken bij het einde van de plek met lage begroeiing. De brede weg loopt onder een electriciteitsleiding en maakt deel uit van de GR126. Je let niet op zijwegen. De weg brengt uiteindelijk in open land.

Je dwarst een asfaltwegje en je neemt rechtdoor de dalende veldweg, nog steeds met de rood witte tekens van de GR. Helemaal beneden aan een kruispunt net voor een asfaltwegje kies je rechtsaf de stijgende bosweg, nog steeds met de GR. Bij een splitsing hou je rechts aan. Aan een splitsing, waar het GR-pad opnieuw het bos inloopt, ga je rechts langs de bosrand en aan het kruispunt even verder linksaf, tussen bos en veld. Verderop maakt ook het veld rechts plaats voor bos en je loopt nog steeds rechtdoor, tussen kleinere sparren links en grotere rechts, tot helemaal op het einde van het pad. Daar neem je het smalle pad rechtsaf door het bos.

Het pad draait na een tijdje naar rechts en loopt evenwijdig met een beekvalleitje aan je linkerhand. Je moet dat valleitje ingaan maar eerst volg je het smalle pad nog verder tot aan de top van het valleitje. Je duikt er dus links in via een pad dat in de andere richting bewegwijzerd is. Het pad steekt het beekje over en daalt verder door het bos. Helemaal beneden steek je een asfaltwegje over en je volgt een berijdbare weg. Aan een splitsing ga je rechtdoor en ook wat verder ga je rechtdoor. Je steekt langs een brugje de ruisseau des Blancs Cailloux over. Er wacht je nu alleen nog een korte maar lastige klim terug naar het centrum van Orchimont.

Google kaart

